

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 8.—Núm. 335.—Dissapte 12 de Janer de 1907

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

ENTENIMENT

Un quan de temps en que no sembla que tothom hagi perdut lo frè y que negres vulgan portar l'opinió de Tarragona, de naturalesa pacífica, benífica, per viarans que'ns conduexin a de dol, producte de l'intoleranci... y d'altres.

Nosaltres, que tindrem cada hù nostres sentiments individuals en determinades sèries, més que com a colectivitat, ne escindim davant del grandios problema de l'autonomia, nos creyem autorisats a poguer parlar sens apassionament una qüestió que creyem de trascendent grandíssima pera la tranquil·litat de les consciències.

Que Tarragona es una població catòlica, eminentment catòlica, no hi ha qui ho dubti. Mes precisament per això cal demanar als elements catòlics la major suma de discreció, pera que ab un zel moderat no donguin ocasió als comptats partidaris de l'anticlericalisme, a l'estil demenceau, pera que puguin presentarse com a víctimes y en lo dia de demà justificar accions violentes ab lo paper d'ofesos provocats.

Nos mou a fer aquestes consideracions l'ocorregut ab motiu del miting anticlerical celebrat lo passat diumenge. Anunciá'l miting temps endarrera y a l'agü va preocuparlo la celebració del mateix. No es Tarragona població en la que respira ambient favorable pera aquestes expansions lliurepensadores, ni'l miting havia de produir cap altre resultat que l'esser bombejat en la premsa radical.

Lo mal era, donchs, petit, molt petit, y sobre tot, com no hi havia medi d'evitació, puig los organiadors tenian a son favor la ley, lo més práctic era callar y deixar que les coses seguissin son curs natural.

No ho entengueren, no obstant, aixís los polítics agitadors del camp catòlich, y ampenyaren en que'l miting anti-clerical prengués proporcions, de segur ja muy somniades per sos iniciadors.

Les dificultats posades a l'adquisició de la Plassa de Toros, evolucionant al nom del senyor Arquebisbe, d'una manera molt justa a nostre modo de veurer, foren una equivocació lamentable, com equivocació censurable fou la campanya empresa per un diari soi disant catòlich, campanya que ab to molt viu, massa viu y que si al final resultat doná fou crear atmósfera a favor de lo que's tractava de combátr.

Tota vegada que'l miting se feya a l'amplio de la ley, resulta estrany volguer oposarshi llogant un o tots los locals disponibles. De no haverhi hagut local tancat hauria fet a l'aire lliure, com s'han celebrat a tota Espanya centenars de mitings en contra y a favor de la ley d'associacions. Y si la qüestió de local no podia ésser obstacle, quin més convenient pera que l'acte tingués menys resonancia que la Plassa de Toros? A l'ivern, un local lliure, convidat poch a anarhi, y ademés, pera que'l miting tingués resonancia se necessitavan de 10.000 a 12.000 persones, altra molt dubtosa d'obtenir.

Sempre era mellor la Plassa de Toros que no un local al centre de ciutat, al costat de la residencia dels Pares Jesuïtes y, per lo tant, susceptible de que si surgia algun conflicte tingués major importancia.

De diferent modo de pensar sigueren los organiadors del miting quan a l'ofertirshi a darrera hora la Plassa de Toros, volgueren acceptarla, donant aixís una ocasió als qui creyent haver resolt lo problema, llogaren per un parell de mesos la Plassa.

Se celebrá'l miting y no passá res, com menys hauria passat si hi hagués hagut discreció al combátr un acte, que les

lleys amparen.

De com han sigut jutjats certs escrits, no cal parlarne. Han fet un efecte desastrosos en tothom que tinga dos dits de seny. Quan se defensa una cosa tan enlairada, tan noble, tan digne com la religió de nostres pares, cal que la defensa estiga a l'altura de la causa, y jamay podrá contribuir a enlairar la religió lo designar y concitar als qui tal volta ofuscats, apareixen com sers contraris, ab calificatius de forsa mal gust que, si alguna cosa proveu, es l'oblit d'aquell respecte que segons l'Evangeli se deu a tothom.

Per lo cantó de l'insult, de l'ensoperbiment y de l'amenassa, no anem enloch. Cal que l'enteniment y la calma s'imposin. Diem més amunt que nostra ciutat es catòlica per excelencia, los veïns son catòlics, creyents y bons; mes se fa necessari que pera'ls qui pogan anar extraviats, hi hagi paraules d'amor, no d'odi, arguments convincents, no provocacions, y que, si fins de calificatius forts se fessin aquestos dignes, no s'emplein, tenint present que la religió de Jesucrist tota pau y amor, no pot ésser defensada d'altre modo que ab amor y pau.

De no seguirse aquesta línia de conducta, molt nos temem que'ls que avuy són poch se creixin y que obligats per les circumstancies portin sèrios trastorns. Això ho hem d'evitar tots y especialment aquells que per sos cárrechs figuran com a capdevaners dels catòlics.

La solidaritat hongueresa

Dos discursos dels polítics hongueresos Kossut y Wekerlé nos portan a la memoria la situació especialíssima del Govern d'Hongria.

Quan, després de setze mesos de vida ilegal, lo Rey Francisco-Joseph pogué encarrilar novament dins la Constitució a l'Hongria, vá ésser mercès a la formació d'una solidaritat de fots los partits oposicionistes, inspirada pera'l bé de la patria. Realizadas totes les probatures, quedá ben demostrada l'impossibilitat de que governessin los partits adictes a la política d'Austria. A les diferents eleccions generals dirigides per aquests, los grupos nacionalistes triomfaren sempre. Lo Govern se trobava al Parlament en minoria. Allavors s'imposá per patriotisme una coalició dels qües oposicionistes ab lo fi de formar un govern. Y aleshores s'assegueren a l'entorn de la mateixa taula ministerial lo radical M. Wekerlé, lo catòlich M. Aladar Zichy, lo conservador comte Juli Andrassy y'l revolucionari M. Francesch Kossuth.

Aquesta coalició permaneceix al poder fa prop d'un any. La victoria acompanya fins aquí l'obra de tan patriòtica solidaritat, tirant per terra totes quantes profecies los hi havien tirat los polítics austriachs respecte de l'esterilitat de semblant govern, produida per una unió immoral d'idees y procediments.

M. Kossuth, en son discurs d'any nou, ha volgut insistir contra l'acusació que li han feta de que la seva presencia dins lo ministeri lleva autoritat a son partit de l'independencia y'l converteix en un partit governamental. M. Francesch Kossuth rebutja semblant suposició, dient en sintesi, que la majoria parlamentaria's compon de tres grupos, representats, los tres, al Govern; quiscún d'aquests grupos manté son programa, si bé interinament sospèn sa realisació pera treballar no més en favor de les reformes inscrites en lo programa comú. «Prenem de tots los programes, ab exclusió absoluta de tot quant nos divideix, tot allò que'ns acosta.» Y aquesta fórmula ha sigut per ara excelent pera la normalitat d'Hongria. Als que diuen, emprò que aquesta tactica dú a destruir los partits, M. Kossuth contesta

que, si això es veritat, cal confessar que la práctica normal del règim parlamentari bé val qualque sacrifici. Y mostra l'hermosura de la obra convinguda: «Organisació del sufragi universal, garantia del principi de l'autonomia constitucional, independència econòmica, mèrit de concentrar les bones voluntats».

També ha parlat lo chefe del Govern M. Wekerlé, assegurant que hi há coalició per molt de temps, diguin lo que vulguin los enemichs. Y promet a son poble que no consentirà cap augment de l'efectiu militar—motiu principal de la crisi que portá l'oposició al poder,—sense una bona compensació a favor del nacionalisme hongarés y de sos interessos econòmichs. Veus aquí la part del programa acomplida: organizació dels funcionaris públics; lley protectora de l'industria nacional; subvencions a la marina mercant. Queda per fer: una lley sobre vagues; una subvenció als empleats agrícols; y, sobre tot, la lley sobre'l sufragi universal, «coronament de l'edifici».

Y Hongria ha rebut entusiasmada les paraules dels prohoms que s'han solidarizat per la salvació de la Patria.

Se coneix que allí's han desterrat pera sempre'ls criteris mesquins que voldrien que tothom pensés d'una manera, y que, seguint l'exemplo de nuestros mayores, desitjan pelear sin miramientos pera imposar una doctrina. També'ls desterrarém aquí.

Centenari d'En Jaume I

La restauració de Poblet

Ja que l'idea de celebrar solemnement lo setè centenari del naixement del Rey En Jaume I ha sigut molt ben rebuda y a n'ella s'hi van adherint ab gran entusiasme no solament importantíssimes entitats catalanes, sinó que també valiosos elements dels demés regnes de la gloriosa Corona d'Aragó; creyem que ja ha arribat l'hora de que cada hù vagi portant lo seu parer, per humil que sigui, pera que d'aquesta manera les festes del futur centenari siguin dignes d'aquest gran Rey, pera que siguin concebudes per tots los elements que componen los diferents regnes de nostra antiga Confederació.

Ab lo que primerament s'han de fixar los organiadors d'aquestes festes, és, sens dubte, ab honrar degudament les venerables despulles d'aquell gloriós s:birá. A n'En Jaume I, igual que a la major part dels membres de la dinastia Catalana, no li tocá la sort de que ses despulles mortals fossin pera sempre respectades en lo lloch escullit pera son enterrament. En la vandàlica devastació de l'any 1835, aquelles reials despulles foren vilment profanades per les turbes revolucionaries, y poguentse recullir posteriorment, se guarden en l'actualitat en un sepulcre provisional colocat en un recó de la Seu de Tarragona.

Si en lo vinent centenari's proposa glorificar la memoria del Rey Conqueridor, just es que de lo primer que's tracti sigui de reparar l'ofensa feta, no fá molts anys, a la més respectable figura de la nostra historia. Si'l centenari del Rey En Jaume ha d'ésser, com molt bé diu lo senyor Ors, l'any de l'afirmació internacional y definitiva de la Catalunya nova, clar es que's comenci reparant los últims actes del desvari de la vella Catalunya.

Catalans, per desgracia, eren los que portaven la teya y'l picot devastador; ab la nostra llengua parlaven los que ab sos crits y renechs torbaren lo silenci del magestuós panteó dels sobirans de la Corona Aragonesa. A nosaltres, los catalans, nos toca, donchs, més que a cap altre regne de la Confederació, tornar a colocar en son lloch digne aquelles profanades reials

despulles. Y, quan ho podèm fer meijos que en la celebració del centenari del mé gran Rey d'aquella dinastia?

Més, quin ha de ser lo panteó definitiu d'En Jaume I? Ell mateix se l'escullí. En l'últim full de la seva Crònica, entre les disposicions que dona al seu fill al final de la seva vida, diu: *E pregam al dit infant en Pere, que la guerra finida, que ell nos faes portar si moríssim a Sancta Maria de Poblet hon nos eram ja texats.* Continuem, donchs, cumplint, tal com ho va fer lo seu fill, les últimes disposicions del gran Rey. Tornem les cendres profanades al lloch ahont per espay de sis segles han estat reposant. En cap lloch poden estar més adequadament guardades les despulles d'En Jaume I, que sota les grandioses naus del temple de l'antich cenobi de Poblet.

Clar es que'l monastir de Santa Maria de Poblet, tal com está en l'actualitat, no pot rebre de cap manera'ls restes del rey Conqueridor. Aquell munt de runes que ab lo seguit abandono s'hi han anat formant, no poden guardar degudament aquestes venerables despulles. La petita guarda d'un conserge no es prou pera imposar lo silenci y'l respecte degut dintre aquell grandios recinte. Però, ¿tenim de permetre que continú aquest estat de coses? ¿Se té d'esperar impassiblemet que'l temps acabi d'enderrocar per complert aquella riquíssima joya de nostre art gòtic que tants importants recorts guarda de nostra gloriosa historia patria?

Havem de desconfiar de lo que hi puga fer l'Estat espanyol, que s'ha declarat protector d'aquell monument: alguna cosa hi fá, però no es res al costat de lo que s'hi tindria de fer pera sa completa restauració. No es éll qui per si sol se'n tindria de cuidar; som los catalans los qui hauriem d'anar al davant d'aquesta restauració; nosaltres som los que no tindríem de permetre de cap manera passar per la vergonya de veure completament abandonats nostres més rics llegats artístichs y històrichs. Sigui, donchs, lo centenari, que podríem anomenar del naixement de la gloriosa Corona d'Aragó, lo que'ns fassi sortir d'aquesta passivitat y abandono.

Grossa y costosa es, sens dubte, l'empresa; més si no ho fem pera honrar a n'En Jaume I, ¿pera quan esperarém poderla realisar? Ja hem dit que som un poble jove que's refá, y'ls joves y forts may han dubtat davant de les grans empreses.

D'aquesta manera crech degudament contestades les objeccions que sobre aquest particular me feya *Lo Camp de Tarragona* en son darrer número. Jo també'n soch de tarragoní, y per lo tant, gran entusiasta de dita població, però també reconech que no es a Tarragona ahont s'han de guardar definitivament les reials despulles d'En Jaume I.

FRANCESCH VALENTÍ.

De La Veu de Catalunya.

SOBRE'L CENTENARI DEL REY EN JAUME I LES SEVES DESPULLES REYALS

Quan anavem a escriure'l segon article sobre'l centenari del Conqueridor, promés en aquestes mateixes planes, lo Sr. Francesch Valenti, fill d'aquesta ciutat de Tarragona, y bon amic nostre, qui ab entusiasme desde *La Veu de Catalunya* havia parlat d'aquesta celebració gloriosa, en un nou article que ab molt gust reproduim, ha insistit en que les Despulles reials del Rey En Jaume, siguin traslladades al cenobi de Poblet.

Rodonament: no'ns sembla pas això lo dràctich que deuria. L'idea es molt boni-

cá, potser fins poètica, potser fins justa, atenent a la voluntat d'aquell sobirà gegant de la nostra història, per tots venerat arduosament.

Això s'es dit ja altres vegades, y ho han dit varis escriptors; emperò més fantasiat que no pas d'altra manera.

Fóra hermós a tot serho, després d'una gran crida a tots los pobles de la Confederació Catalana-Aragonesa, poguer viure un bon esclat d'entusiasme y germanor en la processó intermenable que hauria de ferse desde la Basílica de Tarragona a la Catedral del monastir de Poblet, ab motiu del setè centenari del naixement del Conqueridor, retornant les Reyals Despulls a n'aquell Cenobi, escullit pel mateix Rey pera descansarli la pau de la mort.

Verament, més que hermós, fóra un acte dels més grans que la nostra patria renaixenta podria escullirse, en los moments actuals, per avivar l'esperit y donar a l'ensems cumpliment a les paraules del difunt rey. Som los primers en regonèixerho y fins en somniarli, però, ara com ara, no ho creyem ni prudent ni factible.

No ho creyem prudent: car lo que fou un Monestir, un Cenobi, y famós baix molts punts de vista, avuy, desde'l 1835 ensá, no es més que un cementir, un museu, si's vol, un monument en runes, abandonat, isolat, perdut en les soletats de la Conca de Barberá, y solzament custodiad per un guarda, un conserge qui, per zel que hi tingui, may será més que un simple conserge y prou. Y hem de permetre que les Reyals Despulls del Conqueridor restin allá dins les runes de Poblet ab aquella *guardia tan augusta*? No ho creyem prudent!

Ni factible tampoch: Ab un any de temps pera deixar enllestides les obres que a Poblet caldria que's fessen y apropòsit pera guardarshi *dignament* al Rey En Jaume mort, encara no n'hi ha prou pera comensar, que diríem. Y més que l'anyada material, lo que hi ha, es que a Poblet no se'l restaurará pas ab almoynes així com així, no; hi calen los diners a saques, a munts, a plujes y abundantes. Això s'entèn si's vol fer una restauració que s'ho valga, que ho sigui *restauració* verdadera.

Una comunitat religiosa, allá instalada, potser podria y sabria com ferla aqueixa restauració; mes això a forsa d'anys y oyda.

No haventhi *aquesta* comunitat per intentarla la restauració, qui la farà? L'Estat? Per altres orguens necessita la launa. La farán les Diputacions Catalanes y Aragoneses juntantse, si's vol, ab les Corporacions municipals? La farán les entitats totes de Catalunya y Aragó? La farém los catalans entusiastes? Dèu ho volgués, però, vaja, nos hi equivoquem desgraciadament, no ho veurém nosaltres.

Però suposantla y tot aquesta restauració, suposant que l'idea del setè centenari mou tota mena de gent y d'interessos; suposant que d'ara en un any, que ja es molt y molt suposar, al 1908 tenim Poblet restaurat, qui y com les guarden allá aquelles venerables Despulls? N'hi haurá prou ab tenirhi bones portes y bons forrells y bones tranques y candaus? N'hi haurá prou ab que torres y muralles estiguén *assegurades*, com si diguessem, a punt de sostenir combats ab invasors?

No sé per què, aquell isolament, aquella buidor, aquell silenci etern, inmens, sols de pensarhi, fa agafar fret al cor. No sé per què, allí, lo Cadavre Rey del nostre Conqueridor, sense tenirhi qui'l guardi com se mereix, y se'l veneri ab la veneració que li cal, sembla que esparvera pensar que hauríem de deixarli tan abandonat.

Ja li cal, ja, tot Poblet al nostre Rey pera servirli de sepulcre; ja li cal aquella immensitat per Ell sol, que prou l'omplena la seva gegantina figura històrica. Emperò sembla també en certa manera més prudent no permétreho, no volguerho que'l Rey En Jaume hi dormi tan abandonat, sense *presenciar* lo culte religiós, sense estar a l'accés dels visitants, dels seus fills qui, anyorantlo, volen *veurel* d'aprop.

Y sol allá y reclus, lo perill de majors y noves profanacions, apesar de lo molt vandàlich que fou la profanació del 35 del segle passat, no es un perill que podria donarse, anant les coses com van ara com ara, y que ha de prevenirse?

Sense que, atenent y tot poderosíssims motius, deixés de ferse la trasllació de les Despulls Reyals del Conqueridor a Poblet, l'afirmació justa del senyor Ors, pot y deu esser un fet ab motiu d'aquest centenari.

Aquí sí que hi hem d'anar; en això sí que no s'hi pot oposar res ni ningú qui de les moltes y grans línies fisonòmiques del Rey En Jaume, sols ne conega una ombra borrosa.

Fer revivre en lo poble la seva fesomia,

ferla coneixer a tothom y en tota mena de manifestacions, y contarli al poble les gestes y empreses y victories que obtingué y emprengué; y com enrobustí y vigorisá la nostra personalitat nacional, fent que no hi hagi un sol membre de tota l'antiga Confederació que no s'enamori de l'ànima d'aquell gran Rey En Jaume I, aquesta es la gran tasca, aquesta la gran obra, aqueix ha d'esser lo punt més trascendental y práctic que hem de percassarne de les festes del setè centenari del naixement del Conqueridor. Aixís ja hi arribariem a que *l'any de l'afirmació internacional y definitiva de la Catalunya nova*, fos de aquells grans fruyts que'l senyor Ors suposa, y que'l mateix senyor Valenti desitja, encare que tocant a n'això de la trasllació de les Reyals Despulls, no'l trobem prou conforme, pels inconvenients apuntats més amunt.

Y, encare que'ns en sentim contents de tenir a Tarragona les Despulls del Conqueridor, no es que refusém la proposta del senyor Valenti pera no despendrens d'elles, no; es que no hi trobem aquella eficacia sobirana que sembla trobarhi'l senyor Valenti ab lo de la trasllació. No hi veyem un *fruyt* tan positiu que, per just y natural si les coses estessen en condicions, hauria de seguirse, a pesar dels pesars, si es que hi fossen.

En fi, siguin a Tarragona, siguin a Poblet les Despulls aquelles, això no té d'esser obstacle pera que la Patria no hi fassi lo que deu en aquest setè centenari del Rey En Jaume, ja que'l aconteixement es d'aquells que s'ho val de totes veres. Consti que, ni llunyanament, hem volgut de cap manera mortificar en lo més mínim a l'articulista tarragoní de *La Veu de Catalunya*, nostre estimat confrare. Ell y nosaltres, estimém al nostre gran Rey y les seves glories!

X.

PAISSATJE DE TARDOR

La mar es calma y blanquinosa; sembla talment que haigun escampat oli en sa planura, ahont serpegen petites ombres blaves produides per lleus onades somortes. En l'horitzó la calitja vermelleja sobre la línia clara del mar.

Vols de centanars de gavines s'apleguen vora la costa, gronxantse com barquetes de paper sobre les minúscules ones.

La gent omple's olivars, recullint les negres olives escampades per les traveseres. La fortor de l'oli nou s'espargeix pels carrers y plasses, eixint dels trulls, qui treballen día y nit.

Los pescadors aprofiten lo bell día per anar a cercar grotes y a pescar calamarsos.

Una nuvolada cendrosa tot d'una treu lo cap per la montanya, y en un moment cobreix lo cel; les ànimes de gat sotils y lleugeres passen per l'aire y's posen sobre'l mar; allá lluny, a l'horitzó, una ratlla de vent pinta d'un color moradench l'aigua, y algunes ratxes perdudes, vora en terra, clapegen ab taques fosques sa blanchura que, ja ha enterbolit la nuvolada.

La ratlla llunyana del vent avansa. Com un espectre's veu sortir de la punta'l pailebot qui ha passat de bon matí vers lo Cap Creus, semblant una nau espantada buscant refugi a dins del port.

Mes enllá, les parelles del bou venen del bordo cap en terra, y'l vol de gavines s'agita prè d'estranya frisansa arrán de les ones.

Los bots dels pescadors giren cap y qua, y a forsa de rems, depressa, depressa, venen cap a la costa.

En la llum del cel, en les remors de l'aire s'endeвина'l mal temps qui s'acosta ab marxa furienta. Ja comensen los barberols a arremolinar la pols, y giravolten per l'espai les fulles grogues dels ceps, les daurades papellones de la tardor.

Cau un petit ruixat de fredes gotes misatgeres de la neu de la montanya, y al rostre s'hi sent com l'impressió d'una mà gelada qui vos tirés enrera. Es la gropada qui arriba, retrunyint com un tró y fent tremolar la terra com un terratrèmol.

En un moment s'ha apoderat de tot; núvols de pols y caragols de fulles l'assenyalen enlaire; les onades qui retorcen llur escuma, anantsen cap enfóra, la fan veure en lo mar y'ls arbres qui's dobleguen y senten esqueixarse llurs branques tendres, desde lluny la mostren a né la montanya.

Se sent lo galop de sos esquadróns desbocats, y un batement furios de portes y finestres, mentres cau de per tot lo calso-bre, y s'aixeca de la terra'l pedreguet com si fos sorra.

Totjust toquen al mar les rebentes rat-

xes, arrenquen plomeralls d'aigua polsejada, qui més enllá són vels finíssims qui volegen sobre les ones, y, mar endins, agombolament de núvols transparents y irisats, pols de granet de vidre volador o fum blanch y lluminós, ab brills d'escuma. Tot es una fumera, com diuen los mariners. Los esculls de l'entrada de la badia no's veuen, coberts pel teló d'impalpable glassa, qui s'alsa continuament de la masegada planura líquida.

Es la mestralada triomfadora, qui desde los alts cims baixa a apoderarse del mar, y s'ensenyoreix de Catalunya, del Rosselló y de la Provensa, lligantlos y fent batre llurs cors ab lo mateix ritme. Lo cel s'és fet blau, intensament blau, al pas del vent dominador, del mestral qui regna en nostra terra desde que la conegueren los homes, y qui ha vist passar pobles, desferse rasses y desapareixer nacions, mentres que ell sempre dura. Son halé imprimeix senyal a tot quant toca; los homes y les encontrades reben lo sagell de son domini. Está renyit ab la feblesa y cal ésser fort pera resistir ses fermes embestides. Quan vol, com avuy, gosa del mar tot sol, fent fugir a tothom com un aimant gelós de sa estimada.

La gent torna depressa dels olivars, ahont lo vent arrenca arbres d'arrel. y tothom cerca aixopluch. Molts bots han tingut de quedarse per les platges més properes. Una parella del bou, qui no ha pogut entrar al port, ha cercat lo redós de la costa d'enfóra.

Passen pel cel, verament desbocats, núvols grochs y cendrosos, color de ventre de conill, núvols esqueixats qui, al passar, deixen caure'ls bufaruts qui fan trontollar lo poble.

Toquen a morts. Ha clucat per sempre més los ulls un jovenet qui patia del pit; ha sigut arrebassat y haginat com les fulles seques y encarrades qui esperen lo vent de la tardor.

Lo pailebot ha donat un cap a la costa, puig ab les estrebades son vell patró tem restar sens àncora. Y quan está segur, baixa a terra y se'n vá a saludar als mariners retirats, reunits en un devall emblanquinat, qui ostenta en ses parets los retrats d'en Pi Margall, d'en Robert, d'en Verdager, d'en Salmerón y d'en Krüger.

Allí están jugant al solitari, aixecant de quan en quan los ulls pera veure'ls barcos que passen. Avuy los posseheix per compler la mestralada; tots són ulls pera veure com s'entornen foragits del golf los vapors qui gosen intentar sa travessia.

Lo vell patró hi entra com sol entrarhi sempre que'l mal temps lo porta per aquí. Fá anys que desde Tarragona porta'l ví del Priorat a Portvendres, pera ferne aperitius que després nosaltres bevém com cosa forastera.

Tots s'aixequen pera saludarlo, y a l'encaixar li pregunten:

—Com es Mussiu Vidal?
Ja ho sabèu—respon sense treures la pipa de la boca.—Com sempre: esperant l'hora. Cada matí, a l'obrir los ulls, me prenc lo pols y quan sento que bat, allavors dich: Cal llevarse, Mussiu Vidal: encara't toca un dia més de càrrega.—

Tots se posen a riure de l'acudit, que ja coneixen per haverlo dit altres vegades, y'l fan seure en un tamburet, al costat de la taula ahont n'hi ha un que fá'l solitari y sis que l'ajuden.

A fóra se sent xiular lo vent enfurismat, y de tant en tant arriben remors qui creixen y minven, semblants a la cridoria del poble revolt en la plassa pública.

FREDERICH RAHOLA.

ORFEÓ TARRAGONÍ

MEMORIA llegida en la Junta general de l'Orfeó tarragoní per son autor lo secretari en Bernabé Martí.

Benvolguts socis: Un dever reglamentari m'imposa a mi parlarvos de la tasca anyal de l'Orfeó en lo sentit de *Memoria*, que vol dir recordar tot lo que junts hem fet. Tasca pera mi molt grata es aquesta si com penso jo, veyeu en mi, no al Secretari, no a l'escriptor d'aquest treball, sino a l'orfeonista rás, a l'encisat de tot art, donchs ha sigut pera mi l'art la cosa venerada en tota edat y en totes ocasions. L'art, que no té patria ni familia, que's fill directe de l'explosió d'una ànima que'l sent y l'exteriorisa ab les tantes y tantes manifestacions que l'home té pera expressarlo, arriba a localisarse també y a tindre un bressol pera agronxarse en l'edat naxenta. bressol que li dona un nom y un pare; nom y pare que s'augmenta poch a poch segons sigan los herèus que heretan

aquell llegat artístich.

Aixís veyem en la pintura, en la literatura, en les ciencias, en lo teatre y en la música que's recorda sempre als primers ideadors, als grans continuadors y als actuals que ja abeurantse en la font d'inspiració d'ahont los passats begueren, ja en les propies energies intelctuals, l'art, lo veritable y sencer, lo que's expressió de sentiment y de deleitació de l'ànima, s'ha universalisat, confontentse com los raigs de llum d'un astre que'ns ilumina a tots y a tots nos conforta igualment.

Compreneu are lo per què vos deya que l'art no té patria ni familia? Podréu objectarme que no obstant, l'art grech no es nostre, ni'l romá es l'egipci, ni que la pintura flamenca es l'escola de tots los pintors. Això es cert y això precisament es lo que va a favor de la meua tèsis. L'univers es la Patria. Ningú sap fins que's al món quina terra trepitja ni quin nom té. L'univers no's creá pas dividit y subdividit en Estats, nacions ni comarques, ni en homes esclaus y homes lliures. Tindria de remontarme a una edat massa llunyana pera treuren la conseqüència de que l'home, en cada moment y en cada ocasió que mellor li acomodá, feu de la terra un domini al seu gust y a les seves exigencies, que segons lo seu poder y forsa esclavitzá costums, dictá lleys y feu mentres pogué, de cada pensament una obra.

Lo sol de Venecia es aquest mateix sol y tothom parla de les famoses postes venecianes; lo mar de Grecia es lo mar de l'immensitat de l'aigua blavosa y nosaltres cantém lo Mediterrá dient que es lo més blavós y més bell per què? Perquè Venecia, país càlit com lo nostre y voltat de montanyes altes y esquerdades, les postes són suaus y tranquiles, sense vents ni boires que minvin l'hermosor d'un quadro tan ben retallat. Aquí, no obstant, observém també aquesta hermosor que bé pot dirse que es un dels més rics paisatges que la naturalesa nos concedí. Lo mar a tot arreu es mar; y en cambi cada poble troba'l seu més hermós.

Aquesta varietat de criteris (que ni criteris se n'hauria de dir, sino gelosies), es lo motiu de que les coses tingan un nom y un lloch que diferencii les altres, aquest barrejament de coses iguals en un principi y determinades en un fi, ha creat la subdivisió de pobles y families, de costums y gustos, de lo que's bò contra lo que's dolent, lo que's art y lo que's barroer, lo que's virtuos y lo que's profa.

Aixís, donchs, si bé crech que l'art no té patria, es a dir, la té però es la de totes les edats y països, aquest, l'art, ha sigut també localisat pels homes y expressat segons l'edat y país de l'home que l'ha sentit; y com l'home no pot arribar a universalisarse ab perfecció, l'ha expressat segons ell l'ha vist fantasiar, ja a les vores de la costa del mar seu, ja en los boscos y plans que ell ha vist y s'ha enamorat, ja en la buidor que'l cubreix, are ab los rítmichs cants dels aucells y de les aigües que veu com lliscan murmurant secrets insondables; tot en ell li es magestuós y gran, tot li pessigolleja y li fa sentir esgarrifanses d'art que acaba pera dirles en lo llenguatge de la bellesa que la mateixa naturalesa li dó pera immortalisarla.

A nosaltres no'ns convé sino interessarnos are del nostre art y aquest es la música, lo cant, base del nostre Orfeó y motiu de nostre constant afany de cultura.

La nostra música es també la de tots; però quin dupte hi ha que la catalana es la que sentim més intensament, ab més passió y enamorament; com que ella es filla dels populars espandiments de la joventut catalana; de les corrandes característiques de les nostres comarques; dels murmulles dels nostres rius; del cimbrejar de les fulles dels nostres arbres; del bufar de nostres vents; de les melangies de nostres mares; de les tristors de nostres vells, del plorar de nostres infants, dels amors de nostres dones, de les heroicitats de nostres guerrers, de les grandeses de nostra historia, de les... què dir més? del caracter y'l geni, de tot lo que's catalá o'n fa flayre.

L'Orfeó tarragoní no ha fet més sino continuar l'obra artística y social fundada pel gran filántrop, lo músich poeta En Joseph Anselm Clavé.

Com ho hem fet, n'es bona prova l'ecclit ab que nasqué aquest Orfeó. D'humil y senzilla planta s'ha convertit en un jardí de flors delicades.

Les senyoretas, ab ses veus tendres y sonores, barrejades ab les nostres més aspres y dures, han fet lo veritable Orfeó. Lo nostre mestre-director ab sa constancia y talent l'ha purificat tant quan li ha sigut possible en lo curt espay de temps que l'amoroseix. Nosaltres, tots plegats, l'hem auxiliat en aquesta esforsada empresa. Tarragona ha premiá nostra voluntat ab

sons aplaudiments y encomiásticos saludos. Los beneméritos protectores no nos han regateado ausilios materiales. L'«Associació Catalana» nos ha prestat galanament lo seu hostatge, de lo que n'hem de restar sempre per sempre reconegudíssims. Tot nos convida a prosseguir una obra tan enaltidora com la que'n hem proposat.

No vos parlo ni de l'ensaij general celebrat la vetlla del 21 d'Abril de l'any passat, ni del solemniós concert inaugural de l'Orfeó la vetlla del 7 de Desembre de l'any que acaba de morir. Abdós acontèiments són massa recents pera que ningú'n hagi oblidat. L'estrena de l'esbelta *Senyera* de l'Orfeó, premiada en concurs artístich local organiat per la Junta de l'Orfeó, es una altre obra de la que sense que volguem vanagloriar-nos del triomf que produí la seva realització, es cosa digne de mencionarse per la notabilitat de la seva confecció.

L'estat econòmic de l'Orfeó ja l'haurán pogut examinar en l'estat de comptes exposat en la taula d'anuncis. No posseim cap capital en caixa, però no tenim tampoch deutes que fassin avergonyar-nos. Si tots vosaltres cumpliu com hem de creuer en tots los devers y obligacions d'orfeonista y soci, l'entitat serà aviada pujanta en nom y crèdit y no hi haurà por que ningú puga fer caurer l'edifici de l'Orfeó, quins puntals avuy no són altres que 'ls cants endolcits de les cansons apreses.

Tècnicament falta molt a fer. La Junta ha procurat fins ara simultanejar l'art ab l'educació social dels orfeonistes pera que'n sigan tots ben concientment y dignes de anomenar-se, no per lo que individualment cal, sinó per lo que convé al conjunt de la massa choral. En aquesta fi s'ha fet més de lo que potser nos creyem.

Com la pràctica es molt bona consellera de les obres, pera que ixen lo més perfeccionades possible, es clar que hauréu notat en aquesta Junta deficiències y descuits propis del que comensa una feyna, mes no hi hauréu vist may malavolensa y enquina.

Tots ells, inclointme jo, malgrat l'immodestia que significa fer aquesta confessió, han fet tot lo que la bona voluntat y'l seu zel ha pogut realisar. Al cessar avuy la meytat de la Junta poden ells mostrarse satisfets del seu comès y ab l'esperansa bona que 'ls seguidors seus cumpliran ab tota fidelitat llurs obligacions.

Restan ara en nom propi y de tota la Junta donar les mercès més complertes als entusiastes orfeonistes que han aumentat nostra biblioteca musical ab lo regalo de diferents pessés de concert.

Y acabo per no cansar més vostre atenció; però abans de ferho, permetèume que de la mateixa manera que al principi vos pregava que no vegessiu en mi al secretari sinó a l'orfeonista, com a tal vos pregui estimul y amor entranyable a l'Orfeó. Que siga aquest l'enamorament de nostre joventut; que fem tots plegats ressorgir a nostre ciutat una febre d'entusiasme català que no pugan apagar-la la desidia dels somorts y dels ineptes. Es massa crònica l'anomenada que tenim de gent sossegada y de pobrissalla d'esperit. Lo que no han sapigut fer nostres majors ab sos medis polítichs-socials, femho nosaltres en aquest reduit cercle d'acció; ab càntichs plens de dolsor y ab tonades encoratjadores fins a capgirar tot lo que'n s'enpetiteix y'n mostra davant dels forasters de casa nostre mateixa com a una ciutat tan freda com les muralles que la cercan; tan inactiva y desconfiada com l'havem manat nosaltres.

Si la joventut es l'esperansa dels pobles, mostrèm la nostre plena y robusta y permetèume que donant esplay a mos sentiments poètics, vos diga les darreres estrofes d'una humil poesia meva que vé tallada a mida en aquesta ocasió:

Vivim y gosèm,
are que som joves,
que prou que vindrà
lo temps del plorà.
Vivim y lluitèm
que'l viure prou costa
vivil y gosèm
abans qu'aquest sol se'n vagi a la posta;
qu'ab lo cant dels joves braus
lliurarem pobles esclaus,
tot rient
de content,
y orgullosos de contà, grandesesar
que prou que vindrà
lo temps del plorà
les nostres pobreses.

Amunt y fóra, donchs, companys d'Orfeó: que siga ell la pedra ferma y robusta del renaixement català tarragoní, d'aquell Renaixement que, com lo Sol, may se pòn, que sempre llú magestuós y potent acariciant ab sos besos calents les generacions que van succeintse una darrera l'altra ab la passivitat del temps, llibre inmor-

tal y preuat, en quines pàgines tots tenim lo dever d'apuntarhi mal siga sinó una sola ratlla de Bè y Amor, de Vida y Moviment útil.—HE DIT.

NOVES

Durant tota la setmana y sense que cap periòdic, fins aquells que alardejen d'independientes, se n'hagi fet ressó, s'ha vingut parlant d'un violent incident ocorregut a cá la Ciutat, ab motiu d'una informació que s'está portant a terme pera esbrinar certes irregularitats comeses en lo tancament d'un pati del Serrallo.

La persona que resulta ofesa y ferida, per les seves condicions de serietat y honradesa de tothom regonegudes, era acreedora a que se li tingués tota classe de miraments. Lo que's feu ab ella no té nom, com no'n té tampoch la passivitat ab que s'han mirat los qui tenen lo dever de posarhi remey.

L'assumpto, segons noticies, ha passat al jutjat, nó a instancies de l'autoritat o autoritats que presenciaren lo fet, com semblava natural, sinó per denuncia del interessat.

Es per aixó que deixem de comentar-lo, tot y fent públich la nostra mes enèrgica reprobació, y aconsellant als veïns que s'hi mirin molt d'anar a l'Ajuntament quan d'informacions se tracti, perquè corre cada genit...

Lo passat diumenge morí soptadament en aquesta ciutat nostre distingit amic lo jove advocat D. Joseph M.ª Cascante. La fonda pena que produí en tots los estaments de la societat tarragonina l'inesperada mort del Sr. Cascante, quedá ben demostrada en l'acte de l'enterrament que fou una veritable manifestació de dol com poques se'n veuen.

A la seva viuda, pares y demás familia fem present nostre sincer pèsam, desitjantlos hi la conformitat y resignació necessaris pera suportar tan gran infortuni. D. E. P.

A prechs de gran nombre de socis de l'«Orfeó tarragoní», y ab molt de gust per nostre part, publicuem en la present edició la notable Memoria que son digne Secretari y estimat company En Bernabé Martí y Bofarull, llegí en l'acte de la Junta general.

Als aplaudiments ab que 'ls orfeonistes premiaren lo treball de l'amic Martí, afegeixhi'ls nostres no menys entusiastes.

Lo fret s'ha despertat tot d'un cop a nostre ciutat y de debò que aquests darrers dies es bastant intens, però'l sol que llú ab tota magnificència conforta bona cosa la rigurositat de la temperatura, sinó fóra molt crú.

A les nits per aixó, les glassades són bastant fortes.

Los estudiosos aficionats que componen la Secció dramática de l'«Atenèu de Tarragona», que tan sortosament han secundat la temporada teatral darrerament finida, preparen pera demá, diumenge, dugues funcions que la Junta de la dita societat ha cedit en benefici dels mateixos.

En la funció de tardé posarán en escena lo primer drama d'en Serafi Pitarra *Les Joyes de la Roser* y la divertida comedia d'En Colomer *Un vagó* y en la de la nit, lo celebradíssim drama d'en Feliu y Codina, molts anys ha no representat a Tarragona, que dú per títol *Lo mas perdut* y la comedia *Un vagó*.

La senyoreta Gotarredona's despedirà de l'Atenèu ab lo monòlech *El moderno Endimión*, en lo que se'n assegura s'hi llueix d'alló més la simpática y estudiosa actriu.

Los abonats a la darrera temporada teatral y molts altres que no essentho han sigut assíduus assistents al teatre de l'Atenèu, volen mostrar son reconeixement als aficionats per llur treball y a més dels aplaudiments, que no escassejarán, ompliran lo teatre a vessar pera evidenciarlos hi la gratitut y estima dels socis de l'Atenèu de Tarragona.

Se troba malalt de forsa gravetat fins a l'extrèm d'haverseli administrat ahir los Sants Sagraments, lo respectable pare de nostre estimadíssim amic l'ilustrat Pbre. Mossèn Jaume Bofarull.

Fem vots pera que la malaltia no passi avant y tinga'l pacient una prompte mellora presagi de la més completa curació.

En la Junta general ordinaria celebrada per l'Orfeó tarragoní la nit del passat

dijous, se procedí a la renovació de la meytat de la Junta directiva per cessar aquesta, havent quedat are constituída en la següent forma.

President.—En Manel Pedrol.
Vis-President.—En Joseph Sabater.
Secretari.—En Bernabé Martí y Bofarull.
VisSecretari.—En Salvador Casellas.
Tresorer.—En Ramon J. Cañellas.
Comptador.—En Lluís Panadés.
Bibliotecari.—En Ramon Casals.
Director artístich.—En Joan Solé Granel.

Sub-Director artístich.—En Ramon Huguet Jacoba.

Dels diferents acorts que prengué la prestigiosa entitat musical, un d'ells es ben notable y que ha de fer molt de bé a l'Orfeó. Fou aquest la creació d'un premi a la *Constancia* que anyalment se concedirà a tot orfeonista, home o senyoreta, que durant tot l'any no hagi deixat d'assistir ni a un ensaij de corda y conjunt. Aixó farà'l natural carinyo que tots los orfeonistes porten a l'Orfeó creixi molt més, afanyosos com estarán tots de poguer obtenir tan preuat premi.

Los ensaigs han tornat a son apogeu passades ja les festes de Nadal, Cap d'any y Reys que'ls havien tebiat una mica.

Los Pescadors d'en Clavé y *La mort de l'Escolá* d'en Nicolau, són les que están ara en estudi y per cert que abdues s'aprenen ab molta rapidesa sens dupte per lo foch d'entusiasme que batega entre'ls novells cantaires.

Lo nou governador civil D. Gil Roger Vázquez nos ha fet saber la presa de posesió y s'ha ofert ab nosaltres per tot lo que creguem de interès.

Agraïm al Sr. Roger l'atenció y desitjèm que perseveri la seva campanya contra'l joch, aquest abominable flagell de la pobresa. Si continua la tasca empresa y en tot se porta com en aixó, no li mancará'l nostre desinteressat aplaudiment.

Aquesta nit comensarán a l'Atenèu de Tarragona los balls de disfreses de la present temporada de Carnaval, prometent veures aquest animadíssim a jutjar per l'entusiasme del jovent que a tota pressa ha abonat tots los palchs del teatre y ha continuat la llista d'abonament de la temporada.

Es molt probable que avuy hi compareixin algunes disfreses, lo que farà sens dupte que creixi l'entusiasme entre'l jovent que vol que l'actual temporada siga de ressonancia y èczit, cosa que no dup-tèm logrará.

Próximament celebrarà sa junta general ordinaria l'Associació Catalanista d'aquesta ciutat, en la que, segons noticies, s'está enllestint un plan de ferma acció política.

—Neurastenies.—**Neurostodgeno Sugrañes.**

Segons llegim se va allargant de cada dia més la trasllació dels presidis d'aquesta ciutat al Castell de Figueres.

Ja veurán com tot aixó encare nos ho quedarán a deure.

Sembla que s'ha comès un assassinat en la persona d'una infelissa noya de mala vida, que estava domiciliada en lo lloch anomenat *La Galera*.

Lo jutjat está instruint les oportunes diligencies pera esbrinar qui sia l'autor de tan abominable fet.

Lo proper dilluns tindrán lloch a l'Esglesia de Sant Francesch los funerals per l'ànima del jove En Carles Sanromá y Gabriel, mort fa poch dies.

Ahir quedaren exposades en los Salons de l'Atenèu de Tarragona, les llistes de les cinch Seccions en que está distribuída aquella societat, y que són les següents: Agricultura, Industria, Comers, Literatura y Belles Arts y Estudios socials y científichs.

Los socis podrán examinar les esmentades llistes y demanar lo cambi de Secció a la Secretaria, durant tota la setmana entrant.

L'Associació Protectora de l'Ensenyansa Catalana, domiciliada a Barcelona, ha acordat subvencionar ab 20 pessetes mensuals les Escoles Catalanes que sosté l'Atenèu de Tarragona.

Aquesta nit se reuneix en Junta General, la societat Centre Catalá pera procedir a la renovació de la meytat d'individuos de la Directiva.

Los balls de disfreses que aquesta mateixa societat inaugurá'l passat diumenge, comensaren ab bon peu, donchs a més de comptar ab un gros abono de joves dançistes, la concurrencia fou nombrosa com promet esserho també demá a la nit que tindrà lloch lo segon ball de la temporada de Carnaval.

COSTUMS TARRAGONINES

Darreres obras de
D. FERRAN DE QUEROL Y DE BOFARULL
HERÈU Y CABALÉ..... Preu: 2 ptas.
MONTERRAT..... » 3 »
Se venen en l'estampa d'en Francesch Sugrañes.

Convalecencies.—**Ovi Lecitina Giol.**

TIP. DE FRANCESCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

TAQUIGRAFIA

S'obrirá un curs lo dia 2 de Janer pròxim.

Mensualitat, 5 pessetes. Direcció, Armada, 3, 2, 2.^a

Llissons alternades, de set a vuit de la nit. Classificació d'alumnes: los menors de 16 anys, los dilluns, dimecres y divendres. Los demás, dimars, dijous y dissabtes.

Als tres mesos, pràcticas de velocitat. Per l'inscripció, dirigir-se de paraula o breu escrit a D. Lluís Aris.

Emulsió NADAL Mellor que Scott y similars: Unica ab 80 per 100 oli bacallá tot assimilable. Usant oli sol, se tolera mal y perd vies intestinals. Reconstituent nens, adults, vells; consunció, convalecencies, clorosis, embarás, lactancia, tos, tisis, escrófules, raquitismes, anèmia. Certifican eminentes doctors Colegis Metges y Farmacèutichs.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfít NADAL Tònic reconstituent, estimulant. Hipofosfít cal, estircina, ferro, manganés, quinina, sosa, cuasina, neurostina (fósforo orgánich), format sosa.—Anèmia cerebral, enfermetats medulars, astenia muscular; activa digestia, deté caducitat orgánica.

MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de «Limas de mar». Demanèu literatura.

Major, 14.—TARRAGONA

Senyors Propietaris

Si desitjèu planter d'ametllers empeltats ja, de les mellors classes y de prèus molt econòmichs procedents de la provincia de Lleyda, dirigise al Sr. Joseph Illa, Comte de Rius, n.º 11, 1.ª.

Tallers d'Arts Sumptuaries

DE

FRANCISCO CASANOVAS

SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupuestos detallats de les obres que ho requereixin.

Donya Carme Figuerola

VIUDA DE PERPINA

ESPECIALISTA EN PARTS

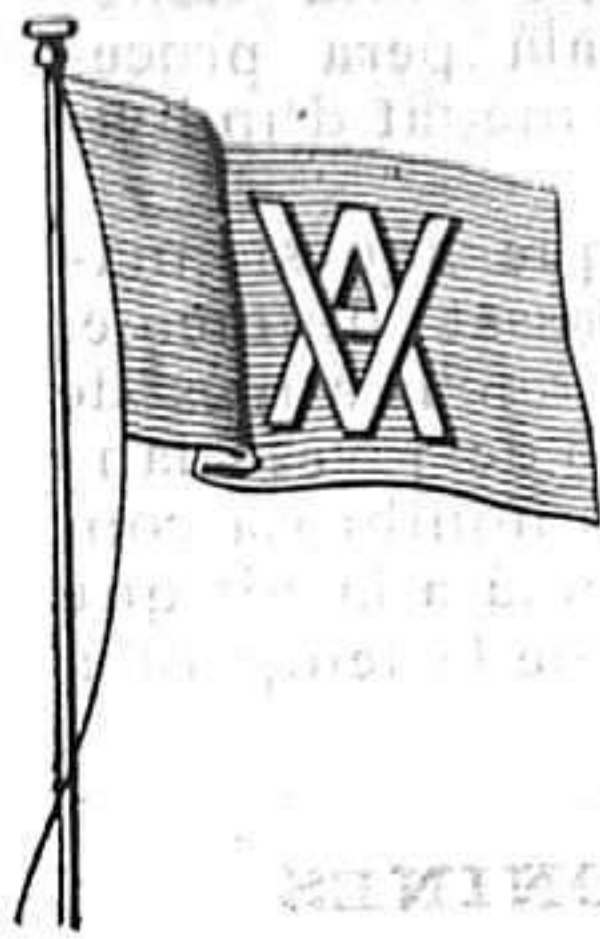
Ex-alumna de l'Hospital de Santa Creu, de Barcelona, ab dos anys de practica en dit benèfich establiment, ofereix sos serveys.

Rambia de Sant Joan, 56, entressol

LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C. S. en C.

SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almería, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcia, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastià, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.
 Servey ràpid-eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander.
 S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.
 S'admet càrrega y passatgers a preus reduïts.
 Sortirà d'aquest port lo próxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO ORTEGAL

de 1.230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.
 Son consignatari **D. MARIAN PERES.**

NEURASTENIES

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curen radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTES LES FARMACIES

Sastreria y Camiseria d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastreria, Camiseria y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments religiosos dels **Fills de Miquel Gusí**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajos y pessas pera senyors eclesiàstichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.
Vi d'estres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.
Sucra vermifruç del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.
Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.
Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.
Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.
Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigüas de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim hò, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrian fer melló, apropòsit per regalos; causan gran admiració. Trobarán també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totes menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos.
 Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de suscripcions de D. Sadurni Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre.....	1'50 pta.
Foia.....	1'50 »
Extranjer.....	2'0 »
Número d'avuy.....	15 »

De venda en lo local de l'Associació Catalanista, carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anuncis a preus reduïts

Serveys de la Companyia Trasatlántica

Línia de Cuba y Méxich.—Lo dia 17 de Janer sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la línia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Línia de Nova York, Cuba y Méxich.—Lo dia 26 de Janer, sortirà de Barcelona, l' 28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

directament pera Nova York, Habana y Veracruz. Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Línia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de Janer sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MONTEVIDEO

D. EMILI BORRÁS

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma está elaborada ab la flor tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una pesseta.
 A l'engrós importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra.—Naf
 A la menuda Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demandar AYGUA NAF SERRA

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las compayias de navegació del Pacífich, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico: S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Línia de Filipinas.—Lo dia 5 de Janer sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitijas, lo vapor

CLAUDIO LOPEZ

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singaporé y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Línia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de Janer sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

P. DE SATRUSTEGUI

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Línia de Canarias.—Lo 17 de cada mes sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Lo dia 25 de Janer sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental, d'Àfrica y Golf de Guinea.

Línia de Tànger.—Sortidas de Cádiz: dijluns, dimecres y divendres. Sortidas de Tànger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt cómodo y tracte esmerat, com la acreditat en son dilatat servey. Rebaixas a familias. Preus convencionals pera camarots de luxo. Rebaixas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del món servits per líneas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderias que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlits d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlits de determinats articles, ab arreglo a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comerç y Obras Pùblicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigirse a son agent